

Erraldoi berekoia

Bazen behin, ez oso urrun dagoen leku batean, Bernat izeneko erraldoi bat. Bernat gaztelu erraldoi batean bizi zen, ikusten zituen guztien inbidia ziren lorategiekin. Lorategiek fruta gozoz betetako zuhaitzak zituzten, mila koloretako loreak eta belusa zirudien belar berdea.

Baina Bernat erraldoi berekoia zen. Ez zion inori bere lorategietara sartzen uzten. Lorategien inguruan horma oso altu bat eraiki zuen eta kartel bat jarri zuen: “Sarrera debekatuta. Sartzen ez direnak jazarri egingo dira”. Beraz, herriko haurrek, zuhaitz eta loreen artean pozik jolasten zutenek, beste leku bat aurkitu behar izan zuten jolasteko.

Haurrak lorategietatik kanpo, negua iritsi zen. Baina, bitxia bada ere, udaberriak munduko gainerakoa esnatzen hasi zenean bere magia ukituekin, Bernat erraldoiaren lorategiak negu amaigabe batean harrapatuta geratu ziren. Elurrak dena estali zuen, zuhaitzek ez zuten fruiturik eman eta loreek ezin zuten ireki.

Erraldoiak ez zuen ulertzen zer gertatzen ari zen. «Zergatik ez ditu udaberriak nire lorategiak bisitatzen?», galdetu zuen Bernatek, bere berekoikeriak bere lorategitik poza eta bizitza kendu zizkiola konturatu gabe.

Egun batean, Bernatek barreak eta haurren ahotsak entzun zituen. Harrituta, leihotik begiratu eta ikusi zuen haurrek zulo txiki bat aurkitu zutela horman eta beren lorategietan jolasten ari zirela. Haurrekin batera, udaberria itzuli zen. Zuhaitzak lorez beteta zeuden, loreak berriro erne ziren eta belarra inoiz baino berdeagoa zegoen.

Une hartan, erraldoiaren bihotza inoiz sentitu ez zuen sentimendu batek bete zuen: partekatzearen zoriona. Lorategira atera zen korrika, baina haurrak, beldurtuta, ihes egiten hasi ziren. «Itxaron, haurrak!», oihu egin zuen Bernatek. «Nire lagunak izan nahi al duzue? Lorategiak zuenak dira, nahi duzuenean jolasteko».

Egun hartatik aurrera, Bernat erraldoiaren lorategiak herriko haur guztien bilgune izan ziren. Erraldoiak ikasi zuen bere zoriona partekatzea zela benetan zoriontsu izateko modu bakarra. Eta, haurrak korrika eta jolasean zebiltzala, lorategiak inoiz baino ederragoak ziren.